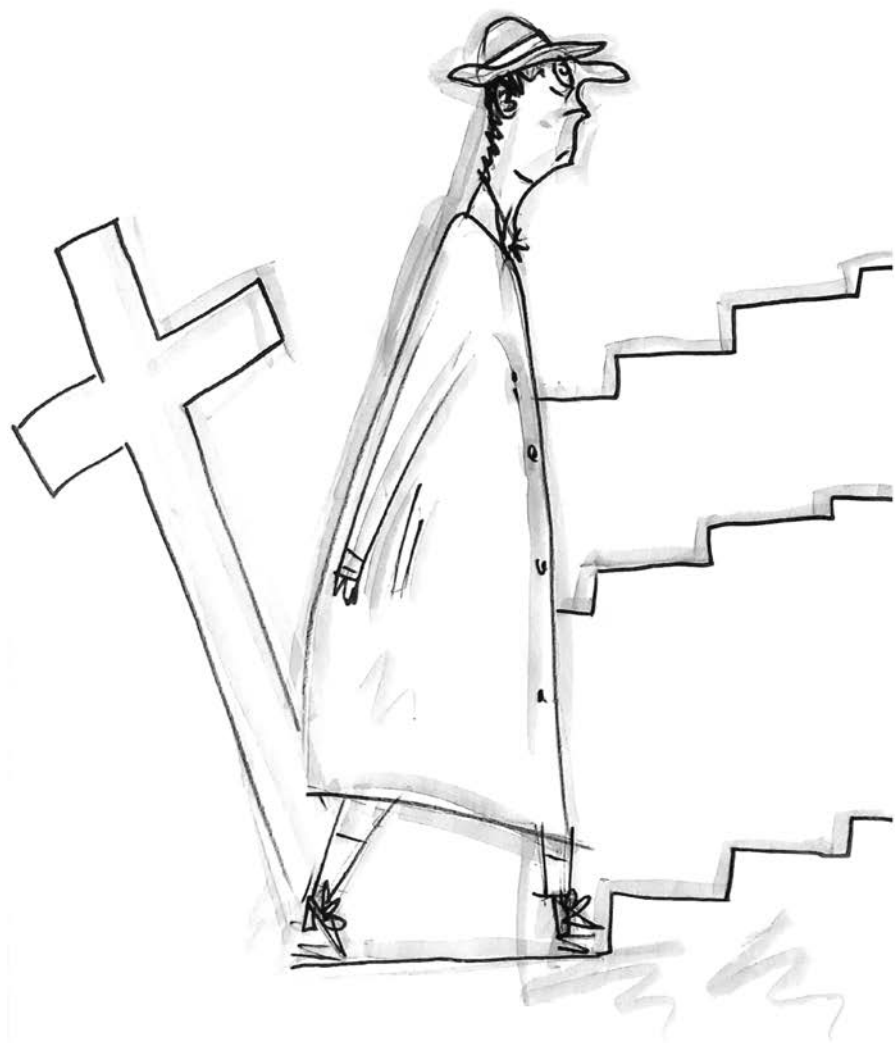

OCTAVIAN POP

Omenestile suferințe
-poem-

Închin acest poem celor care
știu să sufere cu demnitate

*Există momente de rătăcire adâncă
Întreaga viață pare a se cutremura
Totul este provizoriu, foarte fragil și trecător,
De aceea sufăr eu!*

*Dar suferința în această stare
mă deschide-n fața tainelor vieții.
Pentru că eu simt totul
simt și fragilitatea,
pentru că știu multe despre moarte
găsesc că viața e mai densă.
Dacă mă voi ascunde
în spatele sintagmelor și maximelor,
îmi voi înfrânge și bunele mele emoții
uimite de-atâtea întrebări asupra lumii.*

*Acesta este prețul sensibilității
și al existenței.
De aceea mă gândesc eu conștient la moarte.
Eu vreau să știu cu sufletul
și cu toate celulele corpului meu
că nu sunt muritor.*

*Ca să devin înțelept,
eu nu vreau să mă las paralizat de suferință,
ci o plantez în drumul meu spre biruință.*

*Eu sufăr, să distrug destinul lumii,
în fiecare săptămână dispare o specie de
animale.*

*Noi vrem să ne extindem și puțin ne pasă
dacă trăiesc sau mor alte ființe.*

*Noi retezăm păduri întregi,
noi sărăcim marea de pește,
noi poluăm și atmosfera
și ucidem gândind cum să trăim mai bine.*

*Noi ne-am supus pământul,
uitând că-i aparținem lui
și nu putem să-l stăpânim cu totul.*

*Distrugem astfel echilibrul
cu viața care stă în el.*

La toate-s coparticipant.

*Nu vreau,
dar numele mi-e OM.
și de aceea sufăr eu!*

*Eu sufăr superficial,
ca să-mi ascund durerea adâncă.
Este un truc cu care-ncerc să mă înșel mereu,
chiar micilor neazuri le zic suferință,
ca s-o îndepărtez pe cea adevărată
și să n-o las să vină înspre bine.*

*Cu acestea eu fac adevărata durere ridicolă,
fără ca s-o dorească într-adevăr.
Eu vreau să mă provoc pe mine însumi,
îndemnându-mă neîncetat spre creștere.*

*Eu vreau să las închise adâncurile,
eu vreau să-mi transfer suferința din lume
și să mi-o însușesc.*

*Eu nu vreau să mă despart de cei ce suferă,
Ci să le fiu alături, un eu printre ei.*

*Oamenii au păreri diferite
despre multele suferințe din lume.
Pentru unii aceasta-i o dovadă
că Dumnezeu n-ar exista.
Pentru alții este piatra de încercare,
izvor de-nțelepciune și-a Domnului chemare.*

*Poți, oare, să nu crezi,
privind atâta suferință-n lume?
Îți poți permite să nu crezi,
când Tatăl mâna de-alinare-și pune
pe sufletele care-l strigă-n rugăciune?*

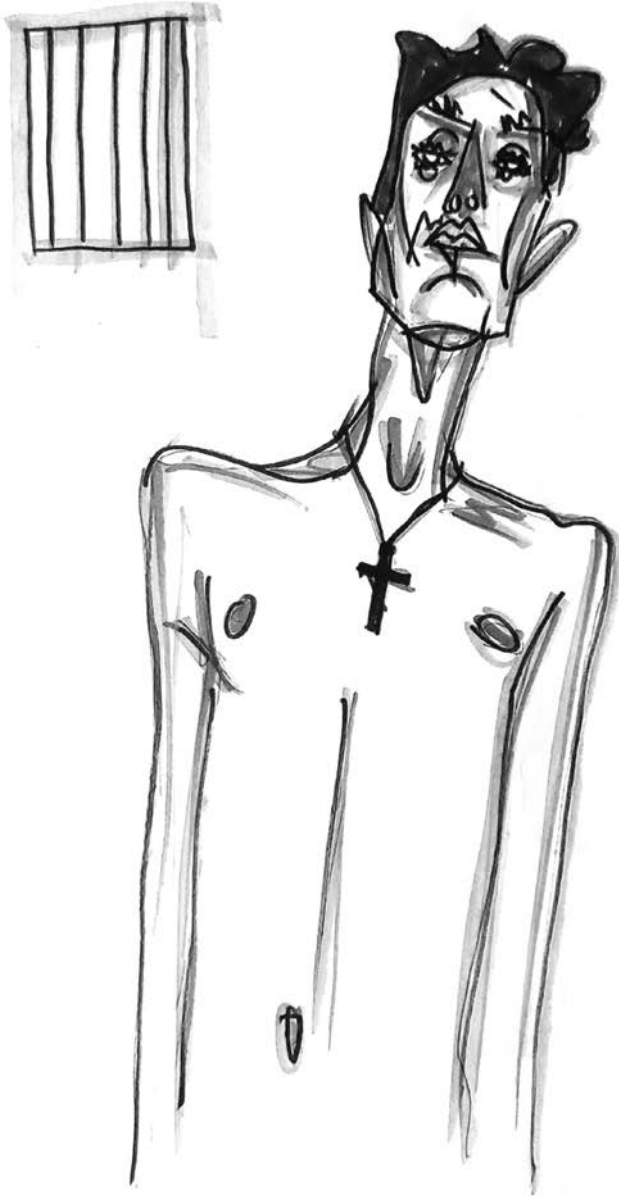
*Poate voi ieși la socoteală
fără dovezi și pietre de-ncercare.
Dar nu pot să nu ascult
pulsul lumii care mă-nconjoară.
Cobor apoi în mine însumi
ca să mă-ntreb și ca să îmi răspund
că numai jertfa și credința cea profundă
îmi dau puteri să-ndur, să lupt, să nu m-ascund.*

*Eu sufăr
și caut vinovatul
prin care suferința s-a strecurat în viața mea.
O șoptă-mi dezvăluie, însă, necredința
că viață fără suferință nu poate exista.
Și-atunci însăși suferința
începe a se neantiza.*

*Mă amăgesc ades să cred cu ceilalți
în lumini fără umbre,
în libertatea fără imagini,
în pământeasca viață fără moarte.
Și sufăr văzând adevărul
o lume carbă și șovăitoare
de visuri și speranțe neîmplinite,
bolnavă, vulnerabilă,
fugind grăbit spre nu știu unde
și sperând încă la nu știu ce.*

*Cel ce nu vrea suferința
Le-o dă altora povară.
Eu aș vrea s-o iau pe toată,
pe nimeni nimic nu doară.*

*Eu nu caut sufeința,
știu doar că ea nu salvează.
Dar ea trezește credința,
care reazemul îl cere,
ori de câte ori un suflet
plânge, geme de durere.*

*Eu nu glorific suferința,
dar nici nu o ocolesc.
Aleg tot ce e bun în ea,
cu gândul la Tatăl Ceresc.*

*Nu vreau nici o răstălmăcire,
Ce mă îndeamnă să nu sufăr
Întreaga viață-i rătăcire,
Iar omul nu e fir de nufăr.*

*Pe-acest pământ cutremurat
doar harul cel divin ne leagă,
dacă dorim să viețuim curat,
spre pace și iubire-n lumea-ntreagă.*

*Eu cunosc momente
în care totul se închide
fără să-mi lase nici o cale de ieșire.
Un năuc mă cuprinde
și în mine se ridică deznădejdea
care sperie și omoară.*